

**Полеглі за Україну.
Військовослужбовці
Збройних Сил України,
удостоєні звання Герой
України посмертно (2023 рік).
Збірник інформаційних
матеріалів**

Анотація

Збірник містить біографічні дані, інформацію щодо проходження військової служби, участі у бойових діях та обставин загибелі військовослужбовців Збройних Сил України, удостоєних звання Герой України посмертно у 2023 році. Список складено на основі оприлюднених Указів Президента України. Дані з відкритих джерел інформації з часом можуть зазнавати уточнення.

**ПОЛЕГЛІ ЗА УКРАЇНУ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ
ЗБРОЙНИХ СИЛ
УКРАЇНИ,**

**УДОСТОВІРЕНІ ЗВАННЯ
ГЕРОЙ УКРАЇНИ ПОСМЕРТНО
(2023 рік)**

Видавництво
«Центр учбової літератури»
Київ — 2024

УДК 355:359.05(477)

П 49

*Рекомендовано до видання науковою радою
Науково-дослідного центру гуманітарних проблем Збройних Сил України
(протокол №3 від 25 березня 2024 р.)*

Полеглі за Україну. Військовослужбовці Збройних Сил України, удостоєні П 49 звання Герой України посмертно (2023 рік): Збірник інформаційних матеріалів. — Київ: «Центр учбової літератури», 2024. — 94 с.

ISBN 978-611-01-3249-7

Збірник містить біографічні дані, інформацію щодо проходження військової служби, участі у бойових діях та обставин загибелі військовослужбовців Збройних Сил України, удостоєних звання Герой України посмертно у 2023 році. Список складено на основі оприлюднених Указів Президента України. Дані з відкритих джерел інформації з часом можуть зазнавати уточнення.

УДК 355:359.05(477)

ISBN 978-611-01-3249-7

© Науково-дослідний центр гуманітарних проблем Збройних Сил України, 2024..

Вступ.....	6
АЛЕКСАПОЛЬСЬКИЙ Святослав Миколайович.....	7
АЛЬ ШАМІ Фарес Недадь.....	8
БАНК Іван Андрійович.....	9
БАРЧУК Володимир Васильович.....	10
БЛАГОВІСНИЙ Вадим Андрійович.....	11
БЛИЩИК Вадим Адамович.....	12
БОЖКО Сергій Віталійович.....	13
БОРИС Олександр Олександрович.....	14
БУТУСІН Леонід Олегович.....	15
БУТУСІН Роман Олегович.....	16
ВОВЧИК Роман Олегович.....	17
ВОРОБЕЦЬ Степан Степанович.....	18
ГЛЄБОВ Валерій Васильович.....	19
ГЛОБА Євген Олександрович.....	20
ГРАНЧАР Дмитро Борисович.....	21
ГОРБАНЬ Владислав Вячеславович.....	22
ГУР'ЄВ Тарас Анатолійович.....	23
ДЕРЕХ Віталій Мирославович.....	24
ДОВГУН Тарас Сергійович.....	25
ДРОБІЛЕНКО Андрій Іванович.....	26
ДУДЧЕНКО Володимир Володимирович.....	27
ДУМАНСЬКИЙ Павло Романович.....	28
ЗІНОВЬЄВ Євгеній Ельманович.....	29
КАЛАГУРСЬКИЙ Богдан Петрович.....	30
КАМАРДІН Едуард Русланович.....	31
КАНЮК Юрій Ігорович.....	32
КЛИМЧУК Валентин Васильович.....	33
КОВАЛЕНКО Олексій Олександрович.....	34

КОВАЛЬЧУК Юрій Олександрович.....	35
КОЛЕСНІЧЕНКО Ігор Андрійович.....	36
КОЛОДЯЖНИЙ Олександр Леонідович.....	37
КОРОЛЬ Сергій Володимирович.....	38
КОЦИК Андрій Михайлович.....	39
КРАМАР Дмитро Валерійович.....	40
ЛАБУНСЬКИЙ Денис Богданович.....	41
ЛЕУНОВ Олександр Володимирович.....	42
ЛЄЩЄНКОВ Іван Геннадійович.....	43
ЛИСЕНКО Євген Вадимович.....	44
ЛИСЕНКОВ Вадим Миколайович.....	45
ЛЯХ Максим Сергійович.....	46
ЛЯШЕНКО Ігор Вікторович.....	47
МАКАРЕВИЧ Микола Миколайович.....	48
МАРАЧ Кирил Сергійович.....	49
МАТІЙЧУК Василь Васильович.....	50
МАХАЧЕК Олександр Ярославович.....	51
МАЦІЄВСЬКИЙ Олександр Ігорович.....	52
МИРШАВИЙ Олексій Вікторович.....	53
МІЩЕНКО Сергій Олексійович.....	54
МУРАШКО Данило Геннадійович.....	55
НЕБОЖИНСЬКИЙ Назар Володимирович.....	56
НЕВІНСЬКИЙ Віталій Ігорович.....	57
ОДУД Вадим Миколайович.....	58
ОЛІЙНИК Ярослав Олексійович.....	59
ОШКАЛО Валерій Миколайович.....	60
ПАВЛИШИН Іван Іванович.....	61
ПОДИБАЙЛО Данило Андрійович.....	62
ПОЛІЩУК Василь Валерійович.....	63
ПРИМАЧЕНКО Володимир Васильович.....	64
РЕУЦЬКИЙ Михайло Іванович.....	65

РИМСЬКИЙ Максим Олександрович.....	66
РІХТЕР Денис Сергійович.....	67
РОМАНОВ Олександр Олегович.....	68
РОМАНЧЕНКО Дмитро Юрійович.....	69
САМОФАЛ Денис Вікторович.....	70
СІМОНОВА Ольга Сергіївна.....	71
СКВОРЦОВ Владислав Юрійович.....	72
СМІТЮХ Анатолій Антонович.....	73
СОВА-ЛІСОВЕЦЬ Володимир Олександрович.....	74
СТЕЛЬМАХ Володимир Володимирович.....	75
СУЧКОВ Сергій Веніамінович.....	76
ТАРАХКАЛО Олег Леонідович.....	77
ТОВСТОНОГ Олександр Володимирович.....	78
ТОРШИН Володимир Володимирович.....	79
ФЕДОРЧЕНКО Олександр Іванович.....	80
ХИЖНЯК Олексій Леонідович.....	81
ХОДАКІВСЬКИЙ В'ячеслав Анатолійович.....	82
ХРАПКО Євген Вікторович.....	83
ЦЕРАХТО Дмитро Валерійович.....	84
ЧАБАНЕНКО Михайло Анатолійович.....	85
ЧАЙКА Тарас Ігорович.....	86
ЧЕХУН Роман Георгійович.....	87
ЧОРНОМОРЕЦЬ Олег Васильович.....	88
ШАРОПОВ Біжан Рашидович.....	89
ШКУРНОВ Дмитро Олександрович.....	90
ШПАК Дмитро Володимирович.....	91
ЩОГОЛЕВ Іван Євгенович.....	92
ЯНИШИН Микола Олександрович.....	93

Вступ

Вони полягли за Україну... Немає таких слів, щоб описати силу, велич і самопожертву Героїв, які залишаються навечно в бою, щоб їх народ зберіг волю та здобув Перемогу. Вони з перших днів широкомасштабного вторгнення російських військ в Україну 24 лютого 2022 року встали на захист державного суверенітету та територіальної цілісності України, зберегли вірність військовій присязі і віддали свої життя за наше майбутнє, за можливість мирно жити на своїй землі.

У деяких із них через різні обставини була можливість залишитися вдома, проте вони зробили свій вибір – піти захищати свій народ, свою Батьківщину. Люди різного віку і різних професій, кадрові військові і вчорашні цивільні, які одягли військову форму, чоловіки і жінки.

Серед Героїв України, яким посмертно було присвоєно це високе звання протягом 2023 року, наймолодшим виповнилося лише 19 років, обидва воювали у складі 125 окремої бригади територіальної оборони. Це Тарас Довгун, солдат, навідник зенітно-кулеметного відділення роти вогневої підтримки 218 окремого батальйону і Павло Думанський, солдат, водій стрілецького відділення стрілецької роти 217 окремого батальйону. Найстаршим був 58-річний Володимир Примаченко, старший сержант, головний сержант стрілецької роти 242 окремого батальйону 241 окремої бригади територіальної оборони. Є серед Героїв і жінка, це 34-річна Ольга Сімонова, старший сержант, головний сержант взводу механізованого батальйону 24 окремої механізованої бригади імені короля Данила.

Відважні українські воїни стали символом гідності, кожен із них вчинив подвиг, повставши проти насилля та несправедливості, віддавши життя за нову, відроджену Україну. Їхні подвиги надихають сотні тисяч українців на боротьбу з російською агресією.

Український народ віддає їм шану. Сьогодні імена загиблих Героїв звучать у назвах вулиць різних міст і селищ України.

Молитвою, добрим словом згадаймо Героїв, які боролися і віддали життя за долю України і наше майбутнє.

Вічна пам'ять та слава Героям!

АЛЕКСАПОЛЬСЬКИЙ Святослав Миколайович

Молодший сержант, командир розвідувального взводу 220 батальйону, 126 окрема бригада Сил територіальної оборони Збройних Сил України

Святослав Алексапольський народився 30 жовтня 1989 року у місті Саки (АР Крим).

Закінчив Кримську республіканську школу-інтернат для обдарованих дітей, захоплювався греко-римською боротьбою, тайським боксом, бразильським джуджитсу.

Влітку 2008 року працював та практикувався за програмою Work&Travel USA у штаті Монтана (США). 2012 року закінчив Кримський факультет Київського національного університету культури і мистецтв. Після анексії Криму вивіз родину до Львова, займався громадською діяльністю

Від 2017 року служив за контрактом у 25 окремій повітрянодесантній бригаді (Гвардійське, Дніпропетровської обл.) і 95 окремій десантно-штурмовій бригаді (м. Житомир). Учасник АТО/ООС.

Від 24 лютого 2022 року, маючи великий бойовий досвід, Святослав Алексапольський брав участь у відсічі широкомасштабного вторгнення військ РФ в Україну, брав безпосередню участь у визволенні Київської області. Згодом увійшов до складу добровольчого підрозділу «Бузький Гард», став командиром розвізвзводу 220 батальйону 126 окремої бригади Сил територіальної оборони.

32-річний Святослав Алексапольський загинув 29 серпня 2022 року у бою між селами Любомирівка та Новогригорівка на Миколаївщині. Під час контрнаступу на Півдні України, здійснюючи вогневу підтримку штурмової групи у складі снайперської пари, знищив 5 окупантів. Після важкого поранення свого командира власним прикладом підняв підрозділ для прориву на завершальному етапі штурму противника. У цьому ж бою, намагаючись врятувати життя іншому бійцю, отримав не сумісні з життям осколкові поранення від касетного снаряда.

Указом Президента України №381/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, молодшому сержанту Алексапольському Святославу Миколайовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

АЛЬ ШАМІ Фарес Недадь

Старший лейтенант, командир механізованої роти, 214 окремих спеціальний батальйон OPFOR Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

Фарес Недадь Аль Шамі народився 5 квітня 1993 року, проживав та навчався в Йорданії. 2009 року разом із батьками переїхав в Україну, у село Олександрія Рівненської області.

Навчався у Національному університеті водного господарства та природокористування. 2013 року, свідомо обравши професію захисника Батьківщини, перервав навчання й підписав контракт зі Збройними Силами України. Учасник АТО.

У 2015–2019 роках навчався у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Після випуску був направлений для проходження служби у 214 окремих спеціальний батальйон OPFOR (батальйон позначення дій противника) Міжнародного центру миротворчості та безпеки. З 2021 року Аль Шамі – командир механізованої роти.

У лютому – квітні 2022 року під час оборони міста Київ підрозділ старшого лейтенанта Аль Шамі Фареса Недадь проводив ударно-штурмові дії щодо звільнення населених пунктів Буча та Гостомель. З березня Фарес Недадь особисто знищив три БМД противника з гранатомета РПГ-7. Було зупинено рух ворожої техніки та подальше просування ворога.

З 1 по 12 травня 2022 року старший лейтенант Аль Шамі Фарес Недадь виконував бойові завдання з деблокування міста Харків, здійснюючи уміле управління підрозділом під час звільнення та утримування населених пунктів: Старий Салтів, Верхній Салтів, Байрак, Рубіжне, Замулівка, Варварівка.

12 травня 2022 року під час нападу ворожої диверсійно-розвідувальної групи, 29-річний Аль Шамі Фарес Недадь героїчно загинув в бою, до останнього самовіддано виконуючи бойову задачу.

Похований на кладовищі села Олександрія.

Указом Президента України №671/2023 від 29 вересня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, старшому лейтенанту АЛЬ ШАМІ Фаресу Недадь присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

БАНК Іван Андрійович

Головний сержант розвідувального взводу 3 аеромобільного батальйону, 46 окрема аеромобільна бригада Десантно-штурмових військ Збройних Сил України

Іван Банк народився 21 червня 1986 року у селі Вільний Степ Полтавської області.

У 2004–2011 роках проходив службу за контрактом у Збройних Силах України. Брав участь у миротворчій Місії ООН в Косово. З 2014 року брав участь в АТО/ООС. Був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (2018).

Від початку широкомасштабного вторгнення росії 24 лютого 2022 року Іван Банк у складі 95 окремої десантно-штурмової бригади звільняв Київщину. Згодом був переведений до створеної у квітні 2022 року 46 окремої аеромобільної бригади. Обіймав посаду головного сержанта розвідувального взводу 3 аеромобільного батальйону. У бої з окупантами бригада вступила на початку липня того ж року на Херсонському напрямку.

З 17 липня по 11 вересня 2022 року, головний сержант Іван Банк під постійним артилерійським вогнем та авіаударами противника, ризикуючи власним життям, особисто проводив розвідку опорних пунктів укріпрайону поблизу населеного пункту Білогірка Херсонської області. Завдяки його вмільм діям було виявлено та знищено понад 100 окупантів, 5 танків, 4 БМП та 4 БТР противника. За цей же період підрозділом Івана Банка було здійснено евакуацію понад 50 поранених бійців батальйону, а також інших підрозділів ЗСУ.

11 вересня 2022 року, під час розвідки опорного пункту поблизу Білогірки Іван Банк потрапив під мінометний обстріл противника, у результаті якого отримав множинні осколкові поранення. Добу він виборював життя, але 12 вересня 36-річний розвідник помер у центральній районній лікарні села Березнегуватське Миколаївської області.

Похований на кладовищі села Вільний Степ.

Посмертно нагороджений орденом «За мужність» II ступеня (2023).

2023 року одна з вулиць м. Полтава була названа на честь Івана Банка.

Указом Президента України №648/2023 від 29 вересня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, головному сержанту Банку Івану Андрійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

БАРЧУК Володимир Васильович

Капітан, командир 8 стрілецької роти 130 окремого батальйону територіальної оборони, 241 окрема бригада територіальної оборони Сил територіальної оборони Збройних Сил України

Володимир Барчук народився 24 грудня 1973 року у місті Коломия Івано-Франківської області.

Закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу. 1998 року переїхав жити до м. Боярка Київської області.

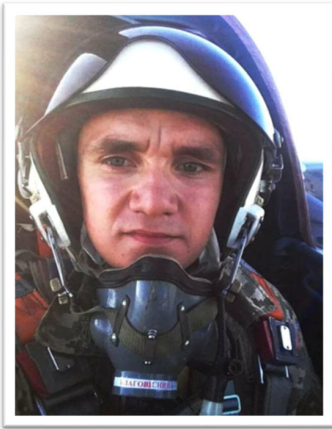
Від початку широкомасштабного вторгнення російських військ пішов добровольцем, долучився до захисту аеропорту «Київ», брав участь у боях за міста Ірпінь та Бучу Київської області. У складі 130 батальйону 241 окремої бригади Сил територіальної оборони був переведений на захист Харківської області. Призначений командиром 8 стрілецької роти.

21 червня 2022 року утримуючи позиції на стратегічному напрямку поблизу населеного пункту Дементіївка Харківської області під цілодобовим потужним мінометним, артилерійським, танковим вогнем та в умовах триваючих стрілецьких боїв капітан Барчук здійснював координацію і командування підрозділами 8 роти 130 батальйону та бійцями Національної гвардії України. Під час чергового бою з ДРГ, внаслідок розриву гранати, отримав перше поранення – відкритий перелом та уламкові ураження правої ноги. Тактична обстановка вимагала здійснення маневру, тому для збереження особового складу та отримання тактичної переваги над ворогом капітаном Барчуком було організовано переміщення групи на іншу бойову позицію для здійснення оборони.

22 червня внаслідок чергового танкового обстрілу Володимир Барчук отримав друге поранення – наскрізне уламкове ураження нижньої лівої кінцівки. 48-річний капітан героїчно загинув в умовах оточення без можливості евакуації. До останньої хвилини свого життя здійснював командування підрозділом, наводив вогонь артилерії та стримував просування ворога у наступі на м. Харків. Лише у вересні побратими змогли евакуювати тіло Барчука з поля бою.

Похований на Алеї Героїв у місті Боярка Київської області.

Указом Президента України №411/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, капітану Барчуку Володимирі Васильовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

БЛАГОВІСНИЙ Вадим Андрійович

*Підполковник, льотчик-штурмовик,
заступник командира авіаційної ескадрильї,
299 бригада тактичної авіації імені генерал-лейтенанта Василя Нікіфорова Повітряних
Сил Збройних Сил України*

Вадим Благовісний народився 14 вересня 1995 року у селі Синдаревське Чернігівської області.

Закінчив військовий ліцей, 2018 року – Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Служив у Миколаєві в складі 299 бригади тактичної авіації. Неодноразово виконував бойові завдання в зоні проведення ООС.

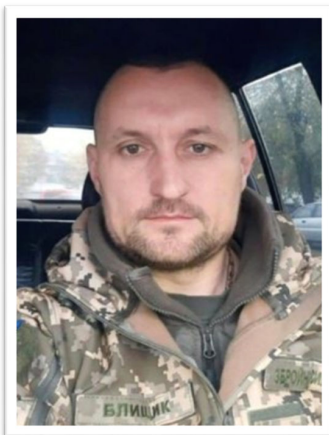
Від початку широкомасштабного російського вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року на своєму штурмовику Су-25 здійснив 95 бойових вильотів. У складних умовах протидії протиповітряних засобів та винищувачів противника знищив близько 100 одиниць броньованої техніки, понад 80 автотранспортних засобів, понад 800 вояків ворога. Льотчик-штурмовик завдяки умілим діям неодноразово здійснював вивід авіаційної техніки з-під авіаційних та ракетних ударів ворога.

22 березня 2022 року капітан Вадим Благовісний був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Згодом отримав чергове звання – майор. 17 серпня 2022 року нагороджений орденом Богдана Хмельницького II ступеня.

26-річний Вадим Благовісний загинув 7 вересня 2022 року під час виконання бойового завдання. У небі над Миколаївщиною літак Благовісного був збитий ракетою, яку випустив ворожий винищувач. Нажаль, грізні в атаці наземних цілей штурмовики Су-25 мають небагато шансів уціліти при зустрічі з винищувачами ворога. Особливо, коли за останніми не лише якісна, але й кількісна перевага.

Похований в рідному селі Синдаревське.

Указом Президента України №412/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, підполковнику Благовісному Вадиму Андрійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

БЛИЩИК **Вадим Адамович**

*Молодший лейтенант, командир взводу,
30 окрема механізована бригада імені князя
Костянтина Острозького Сухопутних військ
Збройних Сил України*

Вадим Блищик народився 30 квітня 1986 року у селі Новосілки Житомирської області.

Після строкової служби уклав контракт зі Збройними Силами України. 2008 року був учасником миротворчої Місії в Косово. У 2009 році навчався у школі підготовки сержантів (169 навчальний центр імені князя Ярослава Мудрого, смт Десна). Вже через рік брав

участь у міжнародних навчаннях у Румунії. 2011 року у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного протягом трьох місяців вивчав англійську мову, згодом вивчав досвід іноземних колег у багатонаціональному навчальному центрі Командування підготовки 7-ї Армії Сухопутних військ збройних сил США.

Війну на Сході України Вадим Блищик зустрів під час чергової ротації на Балканах. З травня 2014 року брав участь у боях за Новоайдар, Логвинове, Дебальцеве, Троїцьке, Марінку, Попасну, Новозванівку. Під містом Кременна Северодонецького району Луганської області отримав кульове поранення. 26 липня 2014 року за особисту мужність і героїзм головний сержант взводу Вадим Блищик був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Проходив службу в управлінні ОК «Захід», сержантом-менеджером у групі по роботі з сержантським складом. Пізніше повернувся до рідної 30 ОМБр і продовжив службу. Заочно здобув вищу освіту, став бакалавром з фізичного виховання та магістром з фізичної терапії.

У період з 10 до 14 серпня 2022 року організував стійку оборону взводного опорного пункту «СТАРК», не допустив прориву сил противника, що значно переважали, влиб лінії оборони. 14 серпня ціною власного життя молодший лейтенант Вадим Блищик прикрив собою свого заступника, головного сержанта взводу Дмитра Д'якова.

Похований на міському кладовищі Звягеля.

Указом Президента України №382/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, молодшому лейтенанту Блищику Вадиму Адамовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

БОЖКО Сергій Віталійович

Старший солдат, оператор протитанкового взводу роти вогневої підтримки мотопіхотного батальйону, 30 окрема механізована бригада імені князя Костянтина Острозького Сухопутних військ Збройних Сил України

Сергій Божко народився 16 серпня 1997 року у селі Гнідинці Чернігівської області.

2017 року закінчив Національну академію внутрішніх справ за спеціальністю «правоохоронна діяльність» та отримав спеціальне звання «лейтенант поліції». З травня 2017 року працював дільничним офіцером поліції в Прилуцькому відділі поліції головного управління Національної поліції в Чернігівській області.

У липні 2018 року вступив на військову службу за контрактом до Збройних Сил України, з січня 2020 року проходив військову службу за посадою розвідник сапер. У червні – листопаді 2019 року брав участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони Маріуполя Донецької області. У 2020 році вступив на заочну форму навчання за спеціальністю журналістика до Луганського національного університету імені Тараса Шевченка.

У серпні 2021 року підписав контракт з в/ч А0409 і став оператором протитанкового відділення. За пів року до повномасштабного вторгнення підписав контракт з 30 окремою механізованою бригадою імені князя Костянтина Острозького, ніс військову службу на посаді оператора протитанкового взводу. У лавах Збройних Сил України прослужив майже 4 роки, мав 5 військових професій.

24-річний Сергій Божко отримав смертельне поранення під час ворожого штурму неподалік селища Луганське Бахмутського району на Донеччині. Ціною власного життя захистив позиції та зберіг життя побратимів. Похований в селі Журавка на Чернігівщині.

Указом Президента України №383/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, старшому солдату Божку Сергію Віталійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертено).

БОРИС Олександр Олександрович

*Майор, льотчик, командир вертольоту,
11 окрема бригада армійської авіації «Херсон»
Сухопутних військ Збройних Сил України*

Олександр Борис народився 25 серпня 1994 року у місті Ніжин Чернігівської області.

Закінчив Ніжинську гімназію №3 та Чернігівський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою.

2016 року закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба і розпочав військову службу льотчиком-штурманом вертолітної ескадрильї в 11 окремій бригаді армійської авіації «Херсон» (с. Чернобаївка Херсонської області). Учасник АТО/ООС. Виконував різні бойові завдання, десантував війська, перевозив особовий склад та вантажі.

2018 року Олександр Борис присвоєно звання капітан. 2019 року він став командиром вертольоту Мі-8. Від грудня 2019 до листопада 2020 року проходив службу у складі 18 окремого вертолітного загону миротворчої місії ООН у Демократичній Республіці Конго. У січні 2022 року Олександр полетів на ротацию на Донеччину. У березні 2022 року був нагороджений орденом Данила Галицького.

27-річний Олександр Борис загинув 15 березня 2022 року під час виконання бойового завдання біля міста Мар'їнка Донецької області. Того дня вертоліт, яким керував капітан Олександр Борис, знищив 15 одиниць російської техніки і кілька десятків окупантів, після чого його борт був уражений ворожою ракетою.

14 квітня 2022 року Олександр Борис був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). Посмертно йому присвоїли звання майор.

Указом Президента України №649/2023 від 29 вересня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, майору Борису Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

[Перейти на сайт →](#)